

Agnès Martin-Lugand

Lituji, čekají mě...

motto román

Lituji, čekají mě...

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.motto.cz

www.albatrosmedia.cz

motto

Agnès Martin-Lugand

Lituji, čekají mě... – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

motto

Agnès Martin-Lugand

*Lituji,
čekají mě...*

Praha 2017

Přeložila Dana Melanová

Published by arrangement with Lester Literary Agency.

© Éditions Michel Lafon – Paris, 2016

Copyright © Agnès Martin-Lugand, 2016

Translation © Dana Melanová, 2017

Cover photography © Anna Nahabed/Shutterstock.com

ISBN tištěné verze 978-80-267-0861-2

ISBN e-knihy 978-80-267-0875-9 (1. zveřejnění, 2017)

Pro tebe, jenom pro tebe a pořád pro tebe

*Pokud si vybereme svobodně své povolání, stane se pro nás
zdrojem nevšední radosti, protože nám umožňuje využít
citový náboj a pudovou energii.*

Sigmund Freud,
Nespokojenost v kultuře

*Poslouchej můj hlas, poslouchej moji modlitbu,
poslouchej moje srdce, které bije jen tak, volně.
Jen, nebuď divoká,
když utápím se v touze,
jenom mi důvěřuj a chápej,
naslouchej mi nesměle a dlouze.*

Serge Gainsbourg,
Utápím se v touze

~ 1 ~

Čtyři měsíce jsem se flákala; ať žije stáž po skončení školy! S odstupem času jsem líp chápala, proč se mi podařilo na poslední chvíli najít tu svoji. Na rozdíl od všech kolegů z obchodní školy, kteří se chystali makat jako šílenci, já jsem se na praxi rozhodně nehodlala přetrhnout jen kvůli dobrému hodnocení a prvnímu místu. Byla jsem stoupenec minimálního úsilí a věděla jsem, co se mi líbí: používat své dva jazyky – francouzštinu a angličtinu – a usnadnit ostatním vzájemnou komunikaci. Strašně ráda jsem mluvila. Větší užvanělec než já neexistuje. A tak jsem koukla do ročenky bývalých absolventů a našla tam spojení na tlumočnickou agenturu se zaměřením na obchod, poslala jsem tam cívíčko, absolvovala pohovor s šéfovou asistentkou a problém byl vyřešený. Ale upřímně řečeno, kdo by stál o takovouhle zašívárnu kvůli diplomu? Určitě jsem byla jediná, koho to zajímalo, protože jsem jen stála u kopírky a nedostávala ani floka, zatímco ostatní brali každý měsíc nějaký plat, i když

malý. Výhody ovšem byly nezanedbatelné: žádná odpovědnost, žádná povinnost nosit kostým, žádné přesečasy, kafe gratis a ještě jsem stíhala happy hour s partičkou! V dalším životě by pro dvojjazyčnou holku jako já mohlo být zajímavé v takové agentuře dělat.

Toho dne jsem měla místo očí škvírky. Celou noc jsme pařili a já jsem spala jenom dvě hodiny na sestřině otřesném rozkládacím gauči, jehož péra mi totálně zmučila záda. Ačkoli jsem dorazila do práce s víc než hodinovým zpožděním, podařilo se mi patrně nepovšimnutě vklouznout do komory na košťata, která mi sloužila za kancelář. Odpoledne jsem bojovala ze všech sil, abych neusnula, když ke mně s dábelským úsměvem vpadla šéfova asistentka v lodičkách na supervysokých jehlách, jaké nosí štetky; ta hodná frustrovaná ženuška mi snad ještě naloží nějakou svou práci.

„Dones kafe do Bertrandovy kanceláře.“

„Nemůžu, mám práci. Nevidíš?“

„Skutečně?“

Zlomyslně se na mě usmála, potom si prohlédla přestěné nehýtky a dodala jakoby nic:

„Tak v tom případě, až skončíš tu veledůležitou činnost, svážeš pět složek; já na to nebudu mít čas.“

No nazdar! Byla jsem naprosto nemehlo při zacházení s tím starým krámem na vazbu. Dala jsem hlavu na stranu a vyslala jsem k ní úsměv stejně stupidní, jakým ona obdařila mne.

„Tak jo! Udělám jim kafe, bude to rozumnější, tvoje kafe je fakt hnusný. Nesmíme podráždit šéfa.“

Rozladěná asistentka, tuhá jako kolík, mě fixovala pohledem, zatímco jsem se zvedala. Neodpustila jsem

si to, zašklebila jsem se na ni jako čarodějnice a vyplázla jazyk.

Deset minut nato jsem se s podnosem v rukách, soustředěná, abych se neztrapnila před těmi lidmi vedle, opřela zadkem o dveře, otevřela je a oddychla si; vtom mi do nosu pronikl ostrý závan tequily; jasně, ještě ze mě páchl alkohol po včerejším tahu.

V šéfově kanceláři jsem si s přivřenýma očima prohlídla čtyři chlapy v oblecích a kravatách, měla jsem chuť se smát jejich vážným a rozpačitým výrazům. Před každého jsem postavila šálek. Připadala jsem si neviditelná, aspoň se žádný z nich nenamáhal poděkovat mi za můj bezchybný servis. Dala jsem jim ještě dvě vteřiny, jestli aspoň nepípnou „díky“, a zatím jsem natahovala uši, byla jsem zvědavá, o čem je řeč. Třeba právě zaujatě řeší problém hladovějící části světa a nezajímá je taková prkotina jako zdvořilost. Ale na první poslech nic takového, ne ne. Navíc můj šéf marně hledal správné anglické výrazy a pořádně se zasekl. A to si prosím říká tlumočník! *Tolik se toho musí naučit!* Popošla jsem tři kroky, co mě od něj dělily, položila mu ruku na rameno a hrdě jsem mu šeptla do ucha řešení jeho lapálie. Nervózně zatukal prsty o desku stolu.

„Vypadněte, stážistko!“ sykl mezi zuby a vrhl na mě vražedný pohled.

Uskočila jsem, obdařila přítomné osazenstvo pitomoučkým úsměvem a vypadla, jako by mi za zadkem hořelo. Jakmile za mnou zapadly dveře, opřela jsem se o stěnu, odfoukla si a rozesmála se. No, aspoň teď ví, že existuju. *Ale panebože, já jsem taková káča!* Měla bych aspoň občas držet pusu.

O dva měsíce později jsem byla konečně svobodná. Ta pitomá stáž se blížila ke konci. Samozřejmě jsem někdy poslouchala za dveřmi – musela jsem vědět, oč jde – vzbudilo to tady můj zájem. Šéf a jeho tři tlumočníci vypadali před svými klienty jako králové naftového průmyslu, tedy hotová smetánka v obchodním prostředí, jejich džob byl aspoň na pohled dost vzrušující. Jak jsem pochopila, stýkali se se spoustou zajímavých lidí z hodně různorodého prostředí. Líbilo se mi to, vlastně mě to dokonce lehce dráždilo. Ale co, ještě pár minut a jsou prázdniny! Konečně se začnu připravovat na svůj velký projekt, o němž jsem ještě s nikým nemluvila. Chtěla jsem si udělat rok volna, jen tak se toulat po světě s batohem, než začnu uvažovat o nějaké profesní budoucnosti. Měla jsem chuť procestovat cizí země, setkávat se s lidmi, užívat si života a hlavně se bavit. V šest jsem dostala od šéfovy frustrované asistentky podepsané potvrzení o tom, že jsem tu absolvovala stáž, a byla jsem připravená k odchodu. Naposledy jsem obešla svoji minikomůrku a přemýšlela, jestli mám čórnout nějaké tužky a zápisníky.

„Stážistka ke mně do kanceláře!“

Trhla jsem sebou. Co mi chce velký boss? Jedno je jisté: určitě mi nehodlá předat šek s poděkováním za mé dobré a věrné služby. Od toho svého výstupu jsem se lepila na zeď, kdykoli jsem ho potkala, abych se vyhnula další nakládačce. S jakou omáčkou si mě dneska dá? Když jsem k němu dorazila, velký Manitou zuřivě mlátil do klávesnice. Stála jsem před jeho stolem jako tele, nevěděla, co mám dělat, hrála jsem si s rukama a poprvé jsem si připadala naprosto

směšná a mimo mísu se svými nádhernými teniskami značky Puma na nohou a zrzavou hřívou učesanou na divošku.

„Nestůjte mi tady tak!“ řekl a ani nezvedl oči.

Přilepila jsem zadek na kraj křesla proti němu. Pořád ještě mi neráčil věnovat pohled, ale navázal:

„Dneska jste u nás naposledy, jak mi řekli, dokončila jste studia, je to tak?“

„Ano, pane.“

Cukl sebou, když slyšel to „pane“. Že by měl problém s věkem? Bylo mi do smíchu. Ach jo, krize čtyřicítky!

„Čekám vás tady v pondělí v devět hodin.“

Poprvé se na mě uráčil kouknout.

„A proč?“ zeptala jsem se naprosto zmateně.

Zvedl obočí s lehkým údivem.

„Pochybuju, že už jste si našla místo jinde, nebo se pletu?“

On mi nabízí místo a nedělá si legraci! Vůbec jsem to nechápala. Zavrtěla jsem se na židli. *Proč já?* Celých šest měsíců jsem nehnula prstem, jediné, co jsem udělala, byla ta bota s napovídáním!

„Můžete jít.“

„No... ale... dobře... děkuju,“ vykoktala jsem a vydolovala ze sebe úsměv.

Vstala jsem z toho kraje křesla s pocitem, že hraju ve zpomaleném filmu, zamířila jsem ke dveřím; zastavil mě ve chvíli, kdy jsem držela ruku na klíce:

„Yaël!“

Hele, on ví, jak se jmenuju!

„Ano?“

Obrátila jsem se, teď seděl pohodlně v křesle.

„Tři věci: dvě doporučení a jedna otázka. Začnu doporučeními: už nikdy mi neprovedete to, co minule, a začnete něco dělat.“

No nazdar, právě jsem byla varována jako ve škole!

„Slibuju,“ odpověděla jsem a snažila se nasadit omluvný výraz.

„Otázka: kde jste se naučila tak dokonale anglicky?“

Vztyčila jsem se jako bojovný kohoutek a obdařila ho masožravým úsměvem.

„Už jsem se tak narodila!“

Zvedl obočí. *Je tak pitomý, nebo co?* Těm starcům musí člověk všechno říct polopatě.

„Moje matka je Angličanka. Otce napadlo, že dostuduje architekturu v Anglii a...“

„Dobrá, ušetřete mě výkladu o dědečkovi a babičce, to už stačilo. Příští týden se dozvíte, co tady budete dělat. Pěkný víkend a nezapomeňte, v pondělí. Přijďte včas! Od nynějška vám nebudu tolerovat pozdní příchody. A oblečte si proboha něco jiného...“

Dál už se o mě nestaral a vrátil se ke své obrazovce. Před odchodem jsem se ještě zastavila v té své komoře na košťata a vzala si tam tašku. Dosud totálně otřesená jsem jako automat vlezla do metra a zhroutila se na lavici. Co mi to právě spadlo na hlavu? Zrovna mě přijali do práci, netušila jsem, co mě tam čeká, nic jsem pro to neudělala a hlavně jsem o to nestála. Neměla jsem chuť pracovat. Navíc tamější prostředí bylo příšerné, nikdy se v té díře nikdo nezasmál. Bertrand se mě ani nezeptal na názor. No nakonec jsem vůbec nic nepodepsala, nikdo mě nenutí, abych tam v pondělí chodila. Ten chlápek za mnou určitě nepřijde domů, nevezme mě za kůži na krku, neodnese mě a nedonutí pracovat.

Ale moje cestovní plány se jaksi rozplývaly... Ledaže bych se chopila příležitosti, něco si vydělala a za pár měsíců bych vyrazila a mohla se toulat po světě ještě déle, než jsem zamýšlela. Kdo by mi v tom mohl bránit? *Nikdo*. Nepřichází v úvahu, že by mi rodiče platili cestu kolem světa, už takhle se dost finančně vyčerpali kvůli mým studiím. Nechtěla bych jim viset na krku. Rozhodla jsem se tedy, že v pondělí přijdu k šéfovi do kanceláře a zjistím, kolik mi hodlá platit. Vlastně mi ten flek spadl z nebe! Vyskočila jsem, když metro zastavilo na stanici Saint-Paul, a prodrala se mezi ostatními cestujícími ke dveřím. Střelhbitě jsem vyběhla po eskalátoru a přímo radostně doskákala do našeho útočiště, tedy podniku *El País*. Už na začátku studií jsme si tam vybudovali základní tábor. Hlavní výhodou podniku bylo, že byl blízko mé školy, takže jsem se tam – tedy ve škole – mohla poměrně často ukazovat, a udržovat tak legendu o mé studijní píli. Navíc nebyla tahle nálevna drahá, což nám vyhovovalo: bylo nám úplně jedno, že není zařízena podle módy. Byla to malá špinavá špeluňka s rozviklanými barovými stoličkami a televizí nad barem. Jediné, co tu zaručovalo příjemné prostředí, byl výběr muziky. A bylo nám tu dobře. Majitel a barman si nás zamilovali; měli rádi naše povídání, naše peněženky plné drobných, bavil je náš noční běh za posledním autobusem. Tenhle bar byl vlastně prodloužením našich bytů a naše parta tu byla cosi jako součást inventáře. Přilepila jsem se na výlohu a zašklebila se na všechny uvnitř, než jsem strčila do dveří. Byla jsem nadupaná nadšením.

„Celý víkend bude fiesta!“ zavřískala jsem s rukama ve vzduchu.

„Tak to snad není žádná extra novinka,“ odsekla Alice z výšky barové stoličky.

Řehtala jsem se jako blázen, skočila sestře kolem krku a přimáčkla ji k sobě. Chytila se pultu, abychom obě nespady na podlahu.

„Našla jsem džob!“ zařvala jsem jí do ucha.

Odstrčila mě a vykulila oči jako vlk Texe Averyho.

„Ty jsi hledala džob?“

„Ne! Ale stejně ho mám!“

„No teda!“

Všichni se na mě vrhli. Naše malá banda se utvořila během posledních několika let. Začala to Alice, když se zbláznila do Cédrika: ona studovala historii, on filozofii, museli se setkat, byli pro sebe stvoření, oba klidní, nesmělí a rozvážní. Já jsem si s maturitním vysvědčením v kapse vybrala obchodní fakultu, kde byly tři čtvrtiny přednášek v angličtině. První rok jsem poznala Adriena, který tady přistál po podělaných letech na jiné fakultě. Nešlo mezi námi o žádnou velkou lásku, spíš o společné flámování, zábavu, probdělé noci a vynechané přednášky. A on se pak ze dne na den usadil; na ulici potkal lásku svého života, prodavačku a svobodnou matku Jeanne. Vzal si ji se vším všudy: s piercingem v jazyku, svobodomyšlnou povahou a roční holčičkou Emmou, přičemž neztratil ani drobeček ze svého humoru (hustého) a nemírně vášně pro pařby. Počet našich flámů neumenšil ani příchod Marka. Alice a Cédric se s ním seznámili na fakultě. Studoval dějiny umění, tedy spíše byl na tomhle oboru zapsaný. Občas tam zašel s rukama v kapsách, když se mu chtělo, nikdy si nedělal žádné poznámky. Když potřeboval přednášky, nebyl to problém

podle toho, co říkala sestra; měl kolem sebe armádu fanynek ochotných přednášet mu učivo v soukromí. Jeho věčně zasněný výraz, jako by byl duchem někde jinde, a trocha tajemnosti na ně působily tak, že padaly jako mouchy. Pořád zůstával tajemný, pokud šlo o jeho výboje, ale ke svému podmanivému kouzlu, co tak působilo na holky, byl lhostejný. Aspoň podle toho, co jsem viděla, byli jsme totiž pořád spolu. Jenomže toho večera ještě nedorazil.

„Kde je Marc?“ zeptala jsem se, když jsem se vymaňila z objetí ostatních.

„Taky by mě zajímalo, kde se zasekl!“ odpověděl Adrien. „Obvykle chodí první.“

Vytáhla jsem z kapsy mobil, byla jsem na něj náležitě pyšná, byl to můj první!

„Zavolám mu.“

Marc žil u dědečka od doby, kdy začal v Paříži studovat, rodiče nechal jejich venkovskému životu v Touraine. Telefon zjevně nikdo nezvedal. Jeho dědeček byl věčně v luftu, kdykoli jsme se u něj zastavili; moc často to nebylo, jenom jsme ho míjeli. Byl to originál, vždycky ochotný někam vyrazit, aby narejžoval, jak pokaždé říkal s šibalským výrazem. Když jsme se ptali Marka, co dědeček dělá, jen pokrčil rameny a tvrdil, že jeho Abuelo, tak mu říkal, je lovec pokladů. Což pravidelně vyvolalo smích a žerty, načež jsme přešli k něčemu jinému. Ale v těch několika minutách, které jsme s ním strávili, byl dědeček velice laskavý; jeho pronikavý pohled nás ovšem důkladně zkoumal. Někdy jsem měla dojem, že mě má přečtenou, ačkoli jsme spolu nikdy nevyměnili víc než deset slov.

„On nakonec přikluše,“ poznamenala sestra, aby mě vrátila na zem. „Vyprávěj nám o svém místě! Co to má vůbec znamenat?“

Načrtla jsem jim hlavní rysy mého pohovoru s big bossem, ale oči jsem pořád upírala ke vchodu do baru.

„Yaël, ty máš ovšem velký problém!“ oznámila mi Jeanne.

Obrátila jsem se k ní překvapeně se sklenicí piva v ruce. Zlomyslně se usmívala.

„Cože?“

Pořádně jsem se napila; netušila jsem, kam tou řečí míří.

„Musíš se oháknout! Nemáš na vybranou! Zapomeň na tenisky a na džíny, děvče! Situace je vážná!“

Vyprskla jsem pivo a poprskala pult. Alice zatleskala a chtěla se spolu s Jeanne, která hned navázala.

„Geniální! Zítřka tě budeme oblékat jako panenku!“

Hrůza!

„Ne!“ zařvala jsem. „Nebudu se převlíkat za někoho jinýho!“

„Co to vykládáš?“ odsekla Jeanne. „Zajdeme do butiky a koupíme ti kostýmky a lodičky. To teda bude věc!“

Ohrnula jsem pysk.

„Nikdy si neobuju boty na podpatku!“

Všichni se rozchechtali při pohledu na můj výraz, zamračené obočí a napučenou pusou.

„Co se to tady děje?“

Jakmile jsem zaslechla Markův vážný hlas, který jako by vždycky ohlašoval nějakou katastrofu, zapomněla jsem na svůj odívací problém a otočila se k němu uvolněná a s úsměvem. Nedbale se přiklátil, stiskl bar-

manovi ruku a odložil na barpult balíček tabáku, aby si mohl ubalit cigára. Potom se zastavil za mnou, objal mě kolem ramen, vzal mi z ruky pivo, pořádně se napil a mrkl na mě.

„Tak co je? Odpoví mi někdo? Co se slaví?“ naléhal.

„Mám džob,“ odpověděla jsem a pořád jsem se usmívala.

Zíral na mě s upřímným údivem.

„A to má být dobrá zpráva? Ty chceš makat? Fakt?“

„Ne, já nechci makat, ale fakt je, že mi laskavě nabídli místo a já jsem nemohla odmítnout!“ pokračovala jsem pořád se smíchem.

„Jsi neuvěřitelná!“

Sklonil ke mně svůj metr pětáosmdesát a zabodl do mě potměšilý pohled.

„Takže to dneska večer rozjedeme?“

„Yes!“

„Tak jo, platím rundu na Yaělinu počest!“ prohlásil rozveseleně.

Večírek se po tomhle skutečně rozjel. Už jsme se jenom smáli, žvanili, plánovali blbosti a dávali si rundu za rundou. A to by bylo, aby se Adrien nezmínil o mém neslavném stavu, když jsme spolu naposledy minulý týden strávili večer v jedné hospodě!

„Teda ten tvůj let z pódia se vepíše do historie!“

„Co mám dělat? Když slyším tyhle písničky, jsem zkrátka hysterická.“

Překecala jsem dýdžeje, aby tam dal dva fláky, na kterých jsem momentálně byla závislá: *Murders on the dance floor* a *I am outta love*. Párkrát jsem na něj zamrkala, slíbila mu, že si s ním dám panáka, a povedlo se. Celých sedm minut jsem měla svoji show, jenže jsem

se až moc točila na místě a taky jsem měla v krvi slušnou hladinku alkoholu, a tak jsem nakonec spadla z pódia jako hruška. Marc mě naštěstí zachytil dřív, než jsem si stačila rozbít na podlaze hlavu.

„Já teda zbožňuju, když můžu v poslední chvíli zasáhnout. Vždycky jsem si strašně rád hrál na hasiče,“ prohlásil Marc.

„Co vykládáš?“ odsekla Jeanne. „Ty jsi jenom panáčkoval. A vůbec sis nevšiml, v jakém je stavu!“

„Jen počkej! Ne, nedám jí facku!“ odpověděl jí a zvedl ruku do vzduchu.

„To já jsem na ni pořád čučela,“ doplnila moje sestra. „Čekala jsem to.“

„Ty potvoro!“ vrhla jsem se na ni.

Byli jsme jediní hosté v *El País* toho večera, což nám vyneslo malý bonus: šéf nám přinesl tapas. Potom Adrien nabídl zápas v šipkách. Jako obvykle jsem tvořila tým s Markem. Byla jsem jeho partnerkou od okamžiku, kdy jsem se odmítla spojit s holkami, jedna byla horší než druhá. Zvítězili jsme. Zatímco Jeanne a Alice byly hrubě kárány svými mužskými protějšky, já jsem skočila Markovi na záda a on mě triumfálně nosil po baru. Visela jsem mu na krku s bradou na jeho rameni. Donesl mě až k baru.

„Mám žízeň, ženo,“ oznámil mi.

Vlepila jsem mu na tvář pusku, držela jsem se ho dál jako klíště, uchopila jsem svoji sklenici piva, napila jsem se a pak mu ji podala.

„Dětičky,“ zavolal na nás barman. „Autobus vám jede za tři minuty.“

Za dvě vteřiny jsem Markovi seskočila ze zad. Zapotácela jsem se a on mě zachytil.

„Průser! Domovnice!“ zařvala Jeanne. Její domovnice hlídala ve své lóži Emmu výměnou za to, že jí Jeanne prodávala se slevou hadry v butik, kde makala.

Vypukla všeobecná panika, naše kabáty lítaly na baru, každý chrastil drobnými v kapse a snažil se zaplatit.

„Leťte, připíšu vám to na účet,“ křikl na nás barman. Zašla jsem za bar a dala mu dvě hlučné pusy.

„Jsi moje láska!“

„Yaël! Nezdržuj!“ zaječel Cédric.

Samozřejmě jsme se všichni chtěli propasírovat dveřmi současně, což se příliš nezdařilo. Ve chvíli, kdy jsme ten špunt prorazili a octli se na chodníku, jel kolem náš autobus.

„Sakra!“ zaklel Adrien. „Leťte!“

Jeanne už utíkala, čekala na ni dcera. Švihala na svých balerínách, alkohol jí určitě dával křídla. Chytila autobus na další zastávce, mávla na řidiče a ten chvíličku počkal. Marc naskočil jako poslední s cigárem v puse, nepustil ho ani při tom našem šíleném úprku.

„Mladíku!“ upozornil ho řidič.

„No jo, promiňte.“

Začal se hrabat v kapsách a zamával tramvajenkou.

„Mám ji tady,“ prohlásil pyšně.

„Děláte si ze mě srandu!?“

„Vůbec ne,“ odpověděl upřímně překvapený Marc.

„Retko, Marku!“ křikla jsem.

„A kruci! Omlouvám se.“

Všichni se rozchechtali, Marc vyhodil špačka z autobusu a ten mohl konečně vyrazit. Cesta ze stanice Saint-Paul na náměstí Léona Bluma musela být

poměrně strastiplná pro ostatní pasažéry vzhledem k tomu kraválu, co jsme dělali. Můj život byl dokonalý, nádherný, nepřála jsem si nic jiného než zůstat stále s těmi pěti osobami, které jsem milovala, a slibovala jsem si, že se od nich nikdy neodloučím, ať se stane cokoli. Jeanne se oklepala jako pes přede dveřmi činžáku na avenue Ledru-Rollin, to byla její technika, jak vystřízlivět před setkáním s domovnicí. Potichu jsme přešli přes vnitřní dvůr a teď jsme čekali v řadě před výtahem, kam za námi za chvíli přišla s Emmou v náručí, zabalenou v dece.

„Jedu nahoru sama, nebo mi ji probudíte.“

Nikdo z nás pěti neprotestoval. Jeanne zmizela.

„Jdeme pěšky,“ navrhl Cédric.

Stoupání do čtvrtého patra bylo dost dobrodružné, každý z nás aspoň jednou zakopl o schod a přistál čenichem na zdi.

Mejdan pokračoval v obýváku jejich miniaturního dva plus jedna skoro do rána, Emma při tom spala spánkem spravedlivých ve svém pokoji. Alice nakonec dala znamení k odchodu.

„Jde se domů,“ zakňourala a přilepila se na Cédrika. „Už nemůžu.“

„Já jdu taky spát,“ přidala se Jeanne. „Navíc musíme být ve formě na ten Yaëlin relooking.“

„Ne, nekažte mi mejdan takovou krávovinou!“ prosila jsem je.

„Dovedu tě domů,“ navrhl Marc. „Pak sednu na metro.“

„Jestli chceš.“

Vyskočil a vzal s sebou všechny, i když nikdo nešel úplně rovně. Adrien padl přímo na kanape a svíjel se

smíchy. Marc ho zvedl a objal ho na rozloučenou. Potom přistoupil k Jeanne, která právě nahlížela pootevřenými dveřmi do dětského pokoje, jestli Emma spí. Vzal ji za rameno, taky se koukl vedle a pak jí vlepil hlučnou pusou na tvář. Všichni se tomu smáli; jakmile Marc trochu přebíral, vždycky byl hodně kontaktní. Kroutil hlavou nad naším výsměchem a jako první sbíhal schody. My, Alice, Cédric a já, jsme si dali načas, než jsme taky seběhli dolů. Naše hrdličky se navzájem podpíraly, návrat bude značná epika. Naštěstí bydleli Cédric a Alice tři ulice odtud. Marka jsme našli na chodníku s ubalenou cigaretou v puse. Objal moji sestru a jejího miláčka. Po několika vteřinách, když je pořád nepouštěl z objetí, jsem ho zatahala za paži.

„Hele, Marku, to stačí! Uvidíš je zítra! Nech je jít domů!“

„Šťastnou cestu,“ řekl jim a upřeně na ně zíral.

„Musíme to nějak zvládnout,“ odpověděl mu Cédric. „Během dne ti brnknu. Čau!“

Cesta ke mně nebyla tak dlouhá, bydlela jsem v pokoji pro služku v činžáku v ulici de la Roquette blízko stanice metra Voltaire. Ulice se pomalu probouzely, a když jsme míjeli pekárnu, polechtala mé chuťové buňky vůně croissantů a teplého chleba a vyvolala mi v břiše sérii kručení.

„Bylo to cool,“ řekl mi Marc, a přerušil tak několika minutové mlčení.

„Dneska večer bych si to dala znovu! Co ty na to?“ navrhla jsem a dloubla ho loktem do žeber.

Pokrčil rameny.

„Když si pomyslím, že jsi našla práci! A navíc takovou!“

„No, zatím na zkušební dobu! Popovídáme si o tom za tři měsíce!“

Vyslal ke mně nedešifrovatelný pohled. Potom si v chůzi ubalil novou cigaretu a sotva si ji zapálil, potažoval z ní jako šílenec. Od té chvíle jsme nepromluvíli ani slovo.

„Tak už jsi dorazila do přístavu.“

Zvedla jsem k němu oči a pár vteřin jsme na sebe zírali. Měla jsem dojem, že mi toho chce spoustu říct, ale neodvažuje se.

„Jdeš nahoru na kafe?“ navrhl jsem a zatahala ho za sametové sako. „Aspoň ti dám lístek na koncert Bena Harpera, je to příští úterý.“

„Aha... no jo... ten koncert...“

„Zapomněl jsi?“ zeptala jsem se uraženě.

Zdálo se mi, že je chvilku na rozpacích, ale pak se usmál.

„Ne..., ale nech si ten můj lístek u sebe, byl bych schopný ho ztratit!“

Uklidněně jsem se zasmála, chytila ho za paži a táhla ke dveřím domu. Cítila jsem lehký odpor.

„Musím už jít,“ oznámil mi. „Nesměj se, ale slíbil jsem dědovi, že se s ním nasnídám.“

Rozesmála jsem se. S tím jeho dědou to bylo fakt legrační, hotové unikum, byl to jeho hrdina, připadalo mi to úžasné. Ráda bych toho jeho Abuela znala líp. Marc odhodil nedopalek na chodník, vzal mě do náruče, i já jsem měla právo na pomazlení na konci večírku, jenomže u mne to bylo přece jen trochu jiné než u ostatních, tiskl mě k sobě silně a obličej si zavrtil do mého krku.

„Dávej na sebe pozor, Yaël,“ zamumlal.

„Mám před sebou jenom šest pater stoupání,“ odpověděla jsem mu potichu. „A jestli se chceš ujistit, že se mi nic nestane, můj návrh pořád trvá; zavolám tvému dědovi a omluvím tě...“

„Nepokoušej mě... dneska ne...“

Pořád jsem se smála a lepila se na něj. Potom mě políbil na tvář, pustil mě a pár kroků couvl.

„Nezapomeň zavolat kvůli dnešnímu večeru,“ připomněla jsem mu.

„Jdi spát!“

Naléhavě se na mě podíval, usmál se, vzdychl a udělal čelem vzad. Vystoupala jsem svých šest pater a byla šťastná. Schoulila jsem se do postele oblečená a usnula hned, jak jsem položila hlavu na polštář.

~ 2 ~

O deset let později...

Chodba s podlahou pokrytou kobercem měla jednu výhodu; tlumila klapání mých podpatků, když jsem po ní spěchala, a migréna, kterou mi vyvolala sestra, se aspoň nezhoršovala. Odpovídala jsem jí jednoslabičně, abych ušetřila energii, zatímco ona pořád ječela, zjevně odmítala vzít na vědomí, že mě zdržuje. Čekali mě na schůzi a Alice nechápala, že můžu ještě pracovat, když je půl osmé večer. Pět minut mi mlela do telefonu a naléhala, abych k ní přijela. Nemohla jsem se jí zbavit!

„Yaël, prosím tě, přijed' k nám na oběd, dětem se po tobě strašně stýská. Už celé týdny jsme tě neviděli.“

Zvedla jsem oči k nebi a zaťala zuby.

„Kolikrát ti to mám vysvětlovat? Mám...“

„Práci,“ přerušila mě podrážděně. „Ano, to vím! Slyším od tebe jenom tohle!“

No to je teda novina. Kdyby to opravdu věděla, nebude mi volat a vykládat mi o svých harantech! Zastavila jsem se a sevřela pěst.

„Přesně tak, a ty mě právě teď zdržuješ! Čekají mě. Uslyšíme se později.“

Vytipla jsem hovor dřív, než stačila ještě něco říct. Hluboce jsem se nadechla, abych se uklidnila a soustředila. Potřebovala jsem to. Jakmile se mi zpomalil srdeční rytmus, zamířila jsem k zasedačce a otevřela dveře s naprosto neutrálním výrazem na tváři.

„Omluvte mě, zdrželi mě.“

Jen mi kývli na odpověď, zatímco jsem si sedala vedle budoucího šťastného britského nabyvatele jakési fabriky někde na venkově. Jeho francouzští advokáti jásalí stejně jako on, jak nádherně vypadá smlouva, kterou předloží budoucímu bývalému majiteli. Tedy jak ho legálně a podle pravidel oškubou. To se mě netýkalo. Sedla jsem si po Britově levici, lehce dozadu, zkřížila jsem nohy a naklonila se, abych byla co nejbliže jeho obličejí. Od této chvíle mi vstupovala do uší slova advokátů obou stran ve francouzštině, aby mi z úst vycházela v angličtině a potichu. Popravdě řečeno jsem neměla ponětí, co vykládám, smysl byl pro mne nepodstatný, mým posláním bylo předat informaci, jenom a pouze tohle. Nezáleželo na tom, co je ve hře, musela jsem být schopna přeložit všechno, ať šlo o jakýkoli obchod.

O dvě hodiny později byly smlouvy pročteny a podepsány. Na všech tvářích kolem mne vykvetly unavené, ale uvolněné a uspokojené úsměvy. Měla jsem hlavu úplně přeplněnou, ale přesto jsem musela jít do hotelového baru, abych si s nimi připila na úspěch transakce. Když mi jeden advokát podal skleničku šampaňského a svůdně na mě při tom mrkl, oplatila jsem mu to nejchladnějším pohledem, jakého

jsem byla schopna; byla jsem tady výhradně kvůli práci. Co si vůbec myslí? Nejsem na prodej. Někteří muži se domnívali, že práce tlumočnice zahrnuje i flirtování, když už se mnou strávili několik hodin u jednoho stolu. *Chudák!* Můj pracovní den pomalu končil, ostatně byli schopní se spolu bavit bez mého zásahu; všichni mluvili anglicky natolik dobře, aby si mohli vzájemně blahopřát k dobrému obchodu. Smočila jsem rty v šampaňském z čiré zdvořilosti, požádala jsem barmana, aby mi zavolal taxi, odložila jsem sklenici a otočila se ke skupince mužů, kteří byli náramně spokojeni sami se sebou. Stiskla jsem jim ruce a zamířila k východu. Britský klient Sean mě zachytil, zrovna když jsem procházela hotelovým turniketem. Zhluboka jsem se nadechla, než jsem se k němu obrátila. Jako obvykle jsem zůstala profesionálka až do konce.

„Yaël, vaše pomoc byla pro mne velmi cenná po celý den. Potřeboval bych vaše služby i v příštích týdnech,“ zašeptal.

Ještě tohle mi chybělo! V duchu jsem hryzala uzdu. Sean byl stálý zákazník, starala jsem se o něj výhradně já na jeho výslovnou žádost, o níž se nedalo diskutovat. Vzal si do hlavy, že je mezi námi nějaká zvláštní souhra, to všechno proto, že jsem mu jednou naneštětí ve slabé chvílce prozradila, že moje matka je Angličanka jako on.

„Spojte se s Bertrandem a vyjednáme společně termíny.“

Usmál se a lehce potřásl hlavou, jako by nerozuměl. Strčil ruku do kapsy, pozorně si mě prohlédl a pořád měl na tváři ten svůj šarmerský výraz.

„Yaël... chtěl jsem říct... bylo by mnohem jednodušší pro vás i pro mne... Mohli bychom se dohodnout bez něj a vaše odměna by byla vyšší.“

Znala jsem tuhle větu z paměti; pokaždé, když jsem mu tlumočila, mi zpíval stejnou písničku. A stejně jako dnes se vždycky zmínil o penězích. Odhodlaně jsem se mu zadívala do očí.

„Spojte se s Bertrandem,“ odsekla jsem stroze.

Krátce se zasmál. Už pochopil. Konečně!

„Vaše loajalita k zaměstnavateli je opravdu neotřesitelná.“

Suverénně jsem se otočila a přikročila k němu.

„Na tom závisí kvalita naší práce, Seane. Upozorním ho hned ráno na vaši žádost.“

„Potřeboval bych spolupracovníky, jako jste vy.“

On mě snad nikdy nenechá! To byl rub mince. Byla jsem nejlepší.

„Nejsem volná a vy to víte. Hezký večer.“

Právě přijelo taxi, naposledy jsem Seana obdařila chladným pohledem, nastoupila do vozu a udala řidiči svoji adresu. Jakmile jsem si připnula bezpečnostní pás, neztrácela jsem čas díváním se po Paříži, tuhle cestu mezi bulvárem Montparnasse a svým domovem jsem znala z paměti. Raději jsem vytáhla z kabelky telefon. Alice pokračovala v harašení esemeskami, neustále naléhala, abych k nim příští neděli přišla na svačinu. Tak jo, udělám dobrý skutek a budu pak mít několik týdnů pokoj. Jakmile jsem odeslala odpověď, mohla jsem se věnovat mailům; Bertrand mi jich poslal během posledních několika hodin přes dvacet, všechny se týkaly organizace cest klientů, hledání bytů a nových jednání, což se mi moc líbilo.

Nikdy jsem neměla v práci prostoje. Neustále jsem byla v permanenci, dokázala jsem přepnout z jedné tlumočnické seance do druhé, třeba i do agresivního vyjednávání smlouvy, řídit od A do Z detaily pařížského pobytu našich klientů. Pracovala jsem i o polední pauze, a místo abych si vzala k obědu sendvič, využila jsem klidu a zjišťovala informace o klientech, pátrala, jestli nepotřebují nějakou z námi nabízených služeb. Poslouchala jsem řidiče, jak ode mě žádá peníze za cestu, a uvědomila jsem si, že už jsem doma, v rue Cambronne, v pátém pařížském okrsku.

Na začátku byl můj byt zcela typický; nerovné dřevěné podlahy, omšelé stropní lišty, starý mramorový krb – všechno jako stvořené, aby se na tom chytal prach. Když jsem do bytu poprvé vkročila, stačilo mi pár minut a bylo mi jasné, jaký potenciál v něm je; věděla jsem, že po nezbytných úpravách tady najdu domov. Všechno jsem vyhodila; na stěnách sádrokarton, bíle vymalováno, zrenovované a nalakované parkety – snadná údržba, místo krbu velká skříň. Moje obydlí muselo být praktické, přehledné, uklizené. V obývací pohovka čistých linií, vypadala spíš jako lavice; zavrhla jsem měkké polštáře už při nákupu, nemohla jsem pracovat a přitom se válet. Před ní stolek z plexiskla, jeho průhlednost mě uklidňovala a vizuálně nezabíral místo. Koupila jsem si televizi i s hi-fi zařízením, sice mi to nainstalovali, ale používala jsem si jenom kanály s nepřetržitými zprávami. Nevzpomínám si, že bych si někdy, za celou dobu, co jsem se sem nastěhovala, pustila hudbu, ani jsem neprolistovala návod k použití, byl schovaný ve zvláštní

obálce spolu se záručním listem. V předsíni byla jen police s odkládací mističkou na klíče a věšák, úplně to stačilo. V ložnici jsem měla postel s bílým povlečením a noční stolek, na kterém stála nabíječka na telefon. Kuchyň byla vybavená, hodně jsem investovala do jejího zařízení, ale nikdy jsem ho nepoužívala. Když jsem se večer vrátila domů po celodenní práci, sedla jsem si na lavici, rozhlížela se kolem sebe a cítila se dobře v tomhle bílém, klinicky čistém prostředí. Pořádek mě uklidňoval.

Toho večera jsem jedním okem sledovala zprávy a druhým koukala do svého MacBook Air, snědla jsem instantní japonskou polévku miso a potom jablko Granny Smith. Denní zprávy nebyly nijak zvlášť zajímavé, ale musela jsem být neustále v obraze, abych dovedla reagovat na otázky některých našich klientů, hráčů o peníze. Už bylo pozdě a vzhledem k tomu, jaký mě zítra čeká den, jsem nesměla ponocovat. Každopádně se mi však podařilo vyšetřit patnáct minut pauzy, abych zvedla mandle své asistentce. Ta idiotka mi přeházela věci na psacím stole, položila jedny desky na špatnou hromádku! Přitom jsem jí celé týdny dokola opakovala, že se nesmí ničeho dotknout. Uklidila jsem misku, talíř a dva příbory do myčky a pustila ji. Nesnášela jsem špinavé nádobí; navíc smrdělo. Nalila jsem si sklenici ledové minerálky a odešla s ní do ložnice. Povlečení a ručníky vyměnila hospodyně, měla příkaz dělat to dvakrát do týdne. V šatně jsem si zula své louboutinky, uložila je na místo a připravila si šaty na zítra a tašku do bazénu. Dnešní oblečení jsem hodila do koše se špinavým prádlem. Nahá, pořád se

svázanými vlasy, jsem vlezla do sprchy. Dotyk studené dlažby a ledové vody mi udělal dobře, strávila jsem pod proudem vody dlouhou dobu, pečlivě jsem se umyla. Čistá, utřená a osvěžená jsem si vyčistila zuby elektrickým kartáčkem. Na závěr jsem jako každý večer použila zubní nit, pečlivě jsem objela všechny mezery. Výsledek mě uspokojil a mohla jsem se pustit do vlasů. Konečně jsem si je rozpustila, padaly mi až na záda, pečlivě jsem je dohladka vykartáčovala. Oblékla jsem si čisté pyžamo a šla do postele. Vsedě na pelesti jsem otevřela zásuvku v nočním stolku, vytáhla plato prášků na spaní, spolkla jeden, zapila ho sklenicí vody a nařídila si budík v mobilu na 6 hodin 30 minut. Všechno jsem uložila zpátky na místo, vklouzla pod deku a úplně se přikryla, ráda jsem takhle spala. Konečně jsem mohla zhasnout. Zadívala jsem se na strop a využila tu půlhodinku, než začal působit prášek na spaní, abych si v duchu prošla zítřejší program.

Otevřela jsem oči v 6 hodin 28 minut jako každé ráno. Budík se ozval o dvě minuty později, vyskočila jsem z postele. Jako každé ráno jsem si stáhla vlasy do gumičky a navlékla si sportovní oblečení. Prošla jsem bytem s kabelou přes rameno, vzala klíče, zaklapla dveře a sešla po schodech. Jako každé ráno jsem doběhla do bazénu a jako každé ráno jsem byla ve vodě první, přesněji řečeno sama. Čekala na mě moje rezervovaná kabina. V několika minutách jsem si vzala plavky, mobil dala do voděodolného obalu a připevnila si ho na paži. Vlasy jsem strčila do odporné čepice, ale muselo to být, nasadila jsem si brýle a skřípec na nos. Nechodila jsem stejnou cestou jako ostatní uživa-

telé bazénu, kteří přijdou později. Každý měsíc jsem dávala bankovku zaměstnanci, a mohla jsem tak chodit vchodem pro personál; měla jsem hrůzu z koupele nohou, věděla jsem, kolik je tam mikrobů. V 7 hodin 10 minut jsem se ponořila do prázdného a tichého bazénu. Následujících čtyřicet minut jsem bez přerušení kraulovala, všímala jsem si jenom, kolikrát mi telefon na paži zavibroval. Nejsilnější vibrace byla v 7 hodin 50 minut, skončila jsem s plaváním a vylezla z vody. Služebním východem jsem se vrátila do kabiny a převlékla se. Domů jsem doklusala a vyběhla jsem i po schodech. Během ranního rituálu jsem měla puštěné zprávy. Po sprše jsem si navlékla černou úzkou sukni a krémový top, který jsem si včera večer vybrala. Pečlivě jsem si vykartáčovala vlasy a svázala je do přísného ohonu. Abych si byla jistá, že mi žádný vlasek během dne neunikne, ještě jsem ho přelakovala. Nalíčila jsem se: nejdřív denní krém, potom mejkap a pudr terracotta, abych měla celý den matnou pleť. Nesnášela jsem jakýkoli lesk na tváři, působilo to nedbale. Nanesla jsem na víčka lehký stín, pak jsem si udělala nenápadnou linku a řasy nalíčila řasenkou, aby vynikly mé zelené oči. Jako tečku na závěr jsem si natřela rty matným průsvitným balzámem. Ta šmudla, jakou jsem byla v jiném životě, se musela změnit, poučit se u profesionálů, a teď se uměla starat o své tělo a udržovat ho v kondici. Nakonec jsem si dvakrát stříkla parfém na krk – jen dvakrát, ne méně, ne více. *Un Jardin sur le toit* od Hermèse, který používám už celá léta. Oblékla jsem si sako od kostýmu a zašla do kuchyně. Vestoje, s lokty opřenými o linku, jsem snědla energetickou tyčinku s cereáliemi, udělala si espresso

z jedné kapsle a odešla jsem z bytu. Taxi na mě čekalo před domem. Dokonalý timing, poblahopřála jsem si a nastoupila dozadu s telefonem v ruce.

Bertrandova agentura sídlila v jednom domě na Miro-mesnil. Z haussmannovské tradice už toho tady moc nezbylo. Když Bertrand před pěti lety investoval do tří set metrů čtverečních, nechal všechno přestavět. Nezůstala tu ani recepce, jen open space, dokonce tu nebyly ani příčky mezi jednotlivými spolupracovníky. Chodba se rozšiřovala, jen aby definovala služby. Kanceláře byly uspořádány po dvou. Intimita tady byla víc než relativní, to musím přiznat; náš šéf měl jako jediný kancelář s prosklenými stěnami, odkud nás mohl neustále sledovat. Moje pracoviště bylo nejbližší jeho kanceláři a poslední povýšení mi vyneslo zvláštní kancelář jen pro mne, odkud jsem viděla na svoji asistentku. Naše pracoviště bylo zařízené podle amerického start up, kde Bertrand strávil dost dlouhou dobu koncem devadesátých let a začátkem roku 2000. Měli jsme k dispozici *kitchen*, kde byl zelený čaj, zeleninové džusy a různé druhy kávy. Každé poledne nám nosili suši, saláty a bio polévky; Bertrand nás všechny postupně převedl na svoji zdravou stravu a dokonalou životní hygienu. Prostředí tu bylo světlé, pohodlné, měli jsme se tady cítit co nejlépe. Bertrand měl pravdu, v práci jsme trávili většinu času. Nebyl lakomý, ani pokud šlo o investice do technologií. Byli jsme vybaveni nejmodernějšími počítači, tablety a telefony, takže jsme mohli být ve spojení s agenturou čtyřia-dvacet hodin denně a sedm dní v týdnu.

Během deseti let se tlumočnická a překladatelská agentura s poradenskými službami, v níž jsem byla na stáži na konci studia, značně změnila; počet zaměstnanců se ztrojnásobil, teď nás tu pracovalo patnáct s pevným platem, většinou Francouzi, a tvořili jsme dvě různé divize: tlumočnickou, tam byli ti, co *mluvili*, a překladatelskou, tam byli ti, co *psali*. Ti, co psali, nám často přinášeli obchody, což bylo zvláštní, protože nevycházeli z kanceláře. Obratnost a přesnost v jejich překladatelské profesi nám udržovaly klienty a přiváděly nám nové, stejně tak pomáhaly rady v sepisování smluv, které nabízeli naši dva právníci. Měli jsme výbornou pověst a skvělé výsledky, a tak jsme Bertrand a já přikročili ještě k jednomu rozšíření aktivity. Kromě naší schopnosti přecházet z jednoho jazyka do druhého jsme zařizovali pro zahraniční klienty obchodní cesty, zajišťovali organizaci a poskytovali doprovod. Moje pozice v agentuře byla klíčová, nebyla jsem už pouhou tlumočnicí, mým posláním bylo získávat smlouvy, propagovat nás, „resetovat“, jak se říká. Mé obchodní vzdělání a znalost angličtiny mi umožňovaly uplatnit se ve všech sférách našich aktivit. *Díky, obchodní školo!* Angličtina, za níž vděčím své matce, mi poskytla přístup do celého světa. Měla jsem nejrozsáhlejší klientelu, mohla jsem klidně tlumočit agorafobickému vědci, který nikdy neopustil svoji laboratoř, jen dvakrát za rok vyjel na nějaké kolokvium, i bohatému obchodníkovi, který jednou měsíčně létal soukromým tryskáčem na druhý konec světa, aby se ujistil, že se mu peníze množí. A když neměl Bertrand čas nebo když usoudil, že moje dvojjazyčnost je nejdůležitější,

přenechával mi své nejvýznamnější klienty. V takových případech jsme pracovali v tandemu. Díky této úzké spolupráci se šéfem jsem se těšila úctě svých kolegů a také se mě obávali, což mi dokonale vyhovovalo. Zbožňovala jsem, když jsem dorazila na nějakou ekonomickou konferenci, kam jsem doprovázela klienta, a slyšela, jak si o mně šeptají, když jsem šla kolem nich; ano, záviděli mi, obávali se mě, dvořili se mi. Byla jsem v agentuře nejdéle; turn-over nikdy nezeslábl. Marně jsem se snažila pochopit jejich důvody, proč opouštějí naši loď, doslova mě omračovalo pomyšlení, že dávají přednost volnému času, klukům a bůhvíčemu ještě před profesionálním životem. Jak můžou opustit takovýhle džob! Naše aktivity se časem stále rozšiřovaly, adresář klientů se nafukoval a pořád jsme uvažovali o dalším rozvíjení služeb. Už jsme se neomezovali jen na anglofonní svět. Tři z nás se zabývali Asií, další dva celou východní Evropou a dokonce i Německem. Když Bertrand přibral jako klienty prosperující průmyslníky z Porúří, naše mzdy významně poskočily.

Seděla jsem před obrazovkou počítače s kávou, kterou mi přinesla asistentka, když dorazil Bertrand s mobilem u ucha. Sportovní padesátník s hranatou čelistí, šedivějící na spáncích, vždycky dokonalý v perfektním černém obleku. Za těch deset let se na rozdíl ode mne nezměnil. Jeho ocelově modrý pohled přešel open space, aby třeba zahlédl nějakou zahálku, potom se upřel na mne. Pokynem hlavy mě pozval k sobě do kanceláře. Přecházel s telefonem sem tam po místnosti, zatímco jsem si sedala.

„Jak to včera dopadlo?“ zeptal se, sotva skončil ho-
vor, pohled už měl přilepený na obrazovce svého po-
čítače.

To je otázka!

„Výborně,“ odvětila jsem nedbale.

A právem, byla jsem si jistá svým úspěchem. Zabo-
řil se do křesla a sepal ruce pod bradou, soustředěně,
ale uspokojeně.

„Zase ti nabídl místo?“

Jen jsem pokývla hlavou. Bertrandovy rty se ne-
pěkně zašklebily.

„To je dobré pro obchod.“

Zvedl se a zahájil brífink o mé příští misi, ujišťoval
se, že z mé strany je všechno připraveno. Měla jsem
uspokojit Američany, kteří si nadělali jmění v břidli-
covém plynu a teď snili o tom, že investují ve Francii,
hlavně v pařížských nemovitostech. Já jsem měla být
prostředníkem mezi nimi a agenty s nemovitostmi,
a uskutečnit tak jejich nejdražší tužby.

„Počítám s tebou,“ prohodil a zabodl mi do tvá-
ře tvrdý a odhodlaný pohled. „Dej do toho všechno.
Jestli se ti podaří dostat z nich smlouvu na nemovi-
tosti, mohli bychom řídit veškeré jejich obchody ve
Francii. A nemusím ti zdůrazňovat, že se nezabývají
jenom břidlicovým plynem.“

Naléhavě se na mě díval.

„Jistě si dokážeš představit, co by se stalo, kdyby se
nám to nepovedlo...“

V žilách mi pulzoval adrenalin.

„Samozřejmě, vím, co je ve hře,“ odpověděla jsem
poměrně nevzrušeně.

„Hodně od tebe očekávám.“

Zavibroval mu telefon; to byl konec našeho rozhovoru.

Najala jsem si služby řidiče luxusních vozů, aby vyzvedl mé klienty v hotelu. Naplánovala jsem pro ně šest schůzek. Celé odpoledne jsem je vozila od jedné reality k druhé, naši partneři, ti nejprestižnější v oboru, jim nabízeli své katalogy a rozvíjeli před nimi červený koberec. Bylo to naprosto bezchybné. Zdálo se, že mi naprosto důvěřují, nechávali se vodit z místa na místo, obšírně popisovali své potřeby, přání a požadavky. Bez ustání jsem si dělala poznámky do notesu, který jsem nikdy neodkládala.

Po poslední schůzce jsem je pozvala na večeři. Zarezovala jsem stůl v restauraci, co měla hvězdičkami ozdobeného šéfkuchaře, a poslala jsem luxusní taxi pro jejich manželky, které cestovaly s nimi. Během večeře jsem přeskakovala z obchodní konverzace do lehčího hovoru. Nikdy se nesmí zapomínat na dojem, jaký je potřeba udělat na manželky, protože ty velmi často doprovázejí muže jen tak pro zábavu nebo kvůli vlastním obchodům. Museli jsme se zabývat i jimi, dát jim pocítit, že jsou důležité, a počítat s nimi při plánování programu. Žena, která se cítí opuštěná svým obchodně zaneprázdněným manželem, může zhatit historicky důležitou smlouvu. Byla jsem si toho vědoma a díky tomu jsem na poslední chvíli zachránila smlouvu s Bertrandovým nejstarším klientem, což mi ostatně vyneslo povýšení. A tak jsem jen tak mimochodem nabídla při rozhovoru manželkám, že bychom je mohli při jejich dalších návštěvách Paříže doprovodit při nákupu nebo je spojit s nejlepšími pařížskými průvodci, pokud

si to budou přát. Občas naše agentura nabízela služby luxusní super recepce. Tohle malé plus v našem zacházení s klienty nám zajišťovalo úspěch zejména u těchto dam, často šlo o ženy, co se vyznaly v obchodech, navazovali jsme s nimi výjimečné vztahy, které se neomezovaly pouze na smlouvy. Tyhle vpády do soukromí našich klientů nám vytvářely privilegovaná pouta, což nás odlišovalo od našich konkurentů.

Když jsem se krátce před půlnocí vrátila domů, odpověděla jsem na Bertrandův mail, v němž se zajímal o průběh a úspěch mého poslání.

*Bertrande,
smlouvy budou na stole v zasedací síni zítra v 15 hodin. Naši noví klienti by si přáli osobně se s vámi setkat při podpisu.*

Na shledanou zítra,

Zdravím.

Yaël

Následující minutu jsem nespustila oči z obrazovky, odpověď se objevila okamžitě:

Samozřejmě tam budu.

Než jsem se osprchovala, přepsala jsem si poznámky a data našich nových klientů; informace, které mi dali a také to, co jsem zjistila o jejich zvycích a zálibách. Pokaždé to bylo stejné, mluvili a mluvili, svěřovali se, ani na vteřinu je nenapadlo, že si všechno zaznamenám, abych se v budoucnu měla o co opřít, a byla tak pro ně naprosto nepostradatelná. Každá osoba v agentuře měla k těmto údajům přístup v data-bázi, aby nikdy nedošlo k nějakému nedorozumění.

Druhý den přesně v 15 hodin jsem vítala nové klienty v naší zasedací síni, pochopitelně jsem všechno předem pečlivě zkontrolovala. Každý usedl na své místo a já jsem mohla přečíst smlouvu, kterou vyhotovil kolega z právního oddělení. Vysvětlila jsem jim bod po bodu, co získávají a kolik za to zaplatí. Bertrand dorazil přesně v okamžiku, kdy jsem jim podávala pero. Stiskl jim ruce, nezapomněl na přátelské poplácání po rameni poamericku, aby připomněl, že se znají dlouho. Naši klienti pěli chválu na mou adresu, ale já jsem byla stále klidná a nevzrušená jako vždycky, když se něco takového dělo, ani v nejmenším jsem na sobě nedala znát uspokojení.

„Jste v rukách naší nejlepší síly,“ ujistil je pevně Bertrand. „Věděl jsem, co dělám, když jsem vás svěřil do Yaěliny péče.“

Během této tirády se na mě ani jednou nepodíval. Klienti ostatně rovněž ne. Byla jsem neviditelným soukolím; neviditelným, ale nezbytným. Jakmile za našimi novými nadšenými klienty zapadly dveře vý-
tahu, obrátil se Bertrand ke mně s rukou v kapse.

„Blahopřeju, Yaël! Jen tak dál,“ utrousil lhostejně. Poprvé za poslední dva dny jsem se usmála.

~ 3 ~

Od chvíle, kdy se moje sestra Alice a Cédric – teď už její manžel – stali rodiči, zahrabali se na předměstí, v domku s houpačkou a toboganem na zahradě. Když jsem k nim jela, půjčila jsem si pokaždé v půjčovně auto na elektrický pohon, abych se vyhnula nepohodlí veřejné dopravy. Vždycky mě značně deprimovalo, když jsem vjela do řady domků rodinného štěstí, kde mohl každý vidět, co se děje u souseda. Žádné soukromí samozřejmě neexistovalo s těmi plůtky vysokými jako malé dítě! Ostatně právě kvůli dětem se takhle rozhodli: opustili svých pětatřicet metrů čtverečních v Paříži a našli si tuhle zahrádku a klid. Pro mne to bylo nepředstavitelné, měla jsem z toho jen pocit úzkosti. Při pouhé představě, že mi do života vniknou laskaví sousedé, se mi ježily chlupy po těle. Ale nezáleželo na tom, co si představuju já, jedině, co mělo význam, bylo jejich štěstí, a to tady našli.

Když jsem se k nim blížila, něco mě zarazilo. Proč je před sestřiným domem zaparkované Adrienovo a Jean-

nino auto? A hlavně, proč jsou nade dveřmi a nad brankou zavěšené balonky? Do jaké pasti jsem to zase vlezla? Neměla jsem ani čas zazvonit, když vyšla Alice s přehnaně srdečným úsměvem na rtech, zářícíma očima a vrhla se na mě. Jako by mě neviděla celá léta. Přece jen není třeba přehánět! Silně mě stiskla v objetí, její světlé vlasy mě šimraly v nose. Drtila mě nekonečně dlouhé vteřiny o své měkké a zakulacené mateřské tělo. Moje sestra si to neuvědomovala, ale byla hypersenzitivní. A navíc se o sebe dost nestarala, celou ji pohltila péče o děti a povolání učitelky. To mi vůbec nesedělo. Alice a dětský svět! Ta láska trvala už pěkně dlouho.

„Myslela jsem si, že nedorazíš!“ vzdychla s úlevou. Vymanila jsem se z jejího dusivého objetí.

„Proč? Vždyť jsem ti to slíbila! A co má znamenat tohle?“ zeptala jsem se a ukázala na balonky. „Změnili jste styl?”

Ramena jí poklesla. Zjevně jsem šlápla do hovínka.

„Neříkej mi, žeš zapomněla... no jo, jasně, ale to nevadí. Jsi tady a to něco znamená!“

„Na co jsem zapomněla?“

„Yayo!“ ozval se nadšený hlas malého kluka.

Alice se ode mne odpoutala a nechala projít svého syna, který se ke mně hnal jako dělová koule.

„Marie, už jsem ti říkala, že jsi moc velký na to, abys mi takhle říkal,“ připomněla jsem mu.

Tahle idiotská přezdívka mi hodně vadila, posílala mě zpátky do dětství, k holčičce, jakou jsem kdysi byla. Synovec se na mě vrhl a já jsem ho nešikovně poplácala po ramenu.

„Yayo, viděla jsi ty balonky? Včera jsem tu slavil narozeniny s kámoši! Bylo to děsně cool!“

Celá zdeptaná jsem se otočila k blazeované Alici. Jemně zavrtěla hlavou, jako by chtěla říct „nic si z toho nedělej“. Rychle jsem v duchu počítala.

„Všechno nejlepší k narozeninám! Sedm let, to už jsi velký kluk!“

Sestra odvrátila pozornost tím, že ohlásila můj příchod. Okamžitě jsem měla chuť zařadit zpátečku. Když jsem si všimla, že jsou v obýváku úplně všichni, už mi to začínalo sice zatím jemně, ale vytrvale bušit v hlavě. Nastupující migréna. Adrien, Jeanne a jejich dvanáctiletá dcera Emma tu byli taky. Neviděla jsem je tak dva měsíce. A jako pokaždé jsem měla dojem, že vidím úplně novou dívku, tak Emma zase vyrostla. V tomhle věku se roste pořád. Aspoň byla tišší než její rodiče, jen občas jsem zaslechla její hlas. Cédric mě bratrsky políbil a mrkl na mě, což mělo znamenat „buď v klidu“. Léa, Mariova mladší sestra, mi vlepila nesmělou pusou; naháněla jsem jí strach, netušila jsem proč.

No ano, banda byla v plném složení... nebo skoro, protože jeden člen chyběl. Pro nás – těch pět zbývajících – se pouta nikdy neuvolnila. Aspoň mezi těmi dvěma rodinkami. Můj život se tolik lišil od jejich... byla jsem sama se svou prací a co nejvíce jsem se vyhýbala „rodinným sešlostem“, abych neztrácela čas a energii. Adrien mě vytáhl z přemýšlení:

„Tebe už skoro neznám!“ zvolal a plácal se do stehů. „Uráčila ses dneska přijet na periferii?“

Hlučně jsem vzdychla. Ještě toho trochu!

„Nezačínej zase!“

Udusil smích.

„Naše manažerka má podle všeho báječnou náladu,“ zaryl znova.

„Adriene, dej jí pokoj!“ zasáhla Jeanne. „Když se do toho dá, neví, kdy přestat. Je odporný!“

Jeanne vždycky uhlazovala protivný humor svého drahého miláčka, omlouvala ho, i když překročil hranice. Byla šampionka v zakulacování rohů a zachraňování jeho netaktností. Vždycky jsem si kladla otázku, jak může Adriena vystát!

„Ale přesto sis ho vzala!“

Rozchechtala se a přišla mě taky obejmout a políbit. Radši jsem nedráždila zmiji bosou nohou a nastolila příměří, co se mé práce týče. Šla jsem za Alicí do kuchyně. Cítila jsem se naprosto neobratná uprostřed organizovaného zmatku, jaký u ní vládl. Vždycky jsem měla strach, že se maličko pohnu a způsobím nějakou katastrofu. Dávala svíčku na dort upečený doma, lépe ozdobený než vánoční stromeček, a všechno udělala sama vlastníma kouzelnýma rukama vzorné matky od rodiny.

„Alice, fakt mě moc mrzí, že jsem zapomněla...“

„Je tak šťastný, že tě vidí, že si to ani neuvědomuje. Víš, trochu jsem si to myslela, a tak jsem připravila terén...“

Přišla ke mně, vzala mou tvář do dlaní a spočinula na mně pohledem svých světlemodrých očí. Usmála se, jak uměla jen ona, stejně se usmívala naše máma, když jsme vyváděly hlouposti a ona nám to nedokázala vyčítat. Přesto jsem věděla, že mi to sestra zazlívá, to bylo vidět, ale nikdy jsme se nehádaly, už v dospívání jsme mezi sebou uzavřely takovou dohodu. Jenomže teď už jsem nějakou dobu cítila, že

mezi námi vzrůstá napětí, a nebyla jsem schopná ho zmírnit.

„Já jsem taky šťastná,“ řekla mi. „Chybíš mi, sestřičko.“

Ustoupila jsem od ní.

„Poslyš, vždyť se vídáme! Naposledy před měsícem! A nepřišla jsem proto, abys mi tady předváděla sentimentální divadýlko!“

Vypadala rozčarovane.

„Jednou budu muset zajít za tvým šéfem, abych zjistila, co udělal s tou veselou kaličkou Yayou!“

Její poznámka mi vyvolala úsměv na tváři. Moje sestra... rozdíl mezi námi se lety zvětšoval, jak šel život, ale stále zůstávala mým orientačním bodem, mým kotvištěm. Nedokázala jsem si představit svět, život bez ní. Musela jsem vědět, že není moc daleko ode mne, i když jsem ji nevidala. Neměla jsem na ni čas, ale musela být tady. Byly jsme jako dva prsty jedné ruky, malý věkový rozdíl mezi námi nehrál žádnou roli; vždycky jsme všechno dělaly společně... nebo skoro všechno. Její sňatek se Cédrikem na tom nic neměnil; tenhle vysoký tmavovlasý hubeňour byl jako můj bratr a ona s ním byla šťastná. Čím déle spolu byli, tím víc se na ni díval jako na osmý div světa, a jedině na tom záleželo.

„Už jdete?“ přerušil nás. „Marius nevydrží na místě.“

Alice vzala dort, zanotovala se zdůrazněným britským přízvukem *Happy Birthday* a vyrazila přede mnou. Šla jsem za ní a držela jsem se při zdi obývacího pokoje, abych je mohla lépe pozorovat: Marius stál mezi svými rodiči, Cédric držel Léu v náručí a všichni naši přátelé kolem zpívali zplna hrdla. Sfoukl svíčky a roz-

balil dárky. Mezitím jsem cítila, jak mi v kapse džín vibruje telefon: přívál mailů. Jako náhodou zrovna ve chvíli, kdy jsem se na něj chtěla kouknout, mi sestra podala talíř. Při pohledu na kus čokoládového dortu jsem se zašklebila a chtěla ho odmítnout, ale Alice mě předešla:

„Poslyš, jsou meze, za které nehodlám jít. Tohle ti nebudu tolerovat. Ukrojila jsem ti minimální kousek, aspoň dělej, že jíš, prosím tě!“

Vyjednávání bylo vyloučené, veškerá vlídnost jí zmizela z očí. Natáhla jsem ruku a vzala si talíř, bojovala jsem přitom se znechuceným výrazem, který se mi dral do tváře.

„Děkuju...“

V tu chvíli zazvonila jejich pevná linka a Alice šla zvednout telefon; byli to rodiče, kteří by za nic na světě nezapomněli svému vnukovi popřát k narozeninám. Využila jsem toho, lehce jsem rozpatlala lžičkou kousíček dortu a odložila talíř v koutě. Když šel tatínek architekt do důchodu, prodali pařížský byt, kde jsme se sestrou vyrůstaly, využili nízkých cen nemovitostí v Portugalsku a koupili si tam několik kilometrů od Lisabonu dům s výhledem na moře. Sestra se sluchátkem na uchu mi nabízela, že mi je předá, ale rozhodně jsem zavrtěla hlavou a odmítla – ach, ta moje migréna –, přitom jsem na ni vrhla temný, významný pohled. Radši jim napíšu mail, než bych po x-té odmítala jejich pozvání na víkend; stejně jako moje sestra nechápali, že tolik pracuju. Mé životní priority je štvaly a mě zase štvalo, že se nikdo nesnaží pochopit, jak důležitá je moje práce.

Následující hodina byla hotová kalvárie; jako by

neuměli mluvit o ničem jiném než o svých dětech! Mimoškolní aktivity, výlety, jejich hlášky a tak dál... Přerušili řeč jen na několik vteřin, to když žádali své drahé světlovlasé potomky, ať ztiší zvuk, aby se lépe slyšeli, když o nich mluví. Moje hlava a moje uši už nemohly. Seděla jsem na krajíčku kanape s hračkami za zády, nakonec jsem to nevydržela a vytáhla svůj telefon. Nezmyslila jsem se. Bertrand mi poslal několik mailů, které vypadaly důležitě; chtěl, abych ho zítra od rána doprovázela. Poslal mi složku klientů a měla jsem si ji co nejrychleji prohlédnout. Byla jsem unavená předem; budu mít zpoždění s některými jinými klienty, a to nemluvím o schůzkách, které mám na zítřek sjednané už dlouho dopředu. Zdědila jsem nešikovnou asistentku, neschopnou zorganizovat mi čas nebo najít řešení, jež by všechny uspokojilo. Musela jsem po ní všechno opravovat.

„Yayo, ty si hraješ na telefonu hry?“ zeptal se mě Marius a sahal rukama od čokolády po mém iPhone 6.

Zvedla jsem paži s telefonem, abych se vyhnula katastrofě, udělala jsem to právě včas.

„Ne. Nemám čas si hrát.“

„Ale...“

Vzduch! Potřebuju na vzduch! Vstala jsem trochu prudčeji, než jsem zamýšlela. Marius se zhroutil na mé místo. *Ne, tohle ne...*

„Musím domů,“ oznámila jsem.

„Už?“ zahubovala Alice jen tak pro formu.

Uf! Nepokoušela se mě přesvědčovat, abych zůstala. Už pochopila, že je to předem prohraná bitva.

„Mám...“

„Práci!“ odpověděli Cédric a Adrien unisono.

Všichni kromě mne se rozesmáli. Dokonce i Alice vyprskla. Všechny jsem políbila a zamířila ke dveřím, sestra s dcerkou na ruce mě šla doprovodit.

„Kdy si zase uděláme odpoledne jen tak mezi námi sestrami?“

„Nevím...“

Zklamaně povzdechla.

„Tak jo. Dej o sobě vědět.“

Chvilku jsme jedna druhé hleděly do očí a pak jsem se otočila a šla.

O hodinu později už jsem byla v bazénu a plavala déle než obvykle, využila jsem své rezervované dráhy, abych si vyčistila mozek. Neustále se mi v duchu vracel kokršpanělí pohled mé sestry. Nechápala, že už jí nemůžu věnovat tolik času jako dřív. Marně jsem jí to vysvětlovala, ale nešlo to. Její kariéra pro ni vůbec nic neznamenala. Vždycky snila o tom, že bude učitelka, a byla, to jí dělalo radost. Byla nepochybně svědomitá, ale netoužila po ničem jiném. Jak to, že se může spokojit s takovým málem? Se mnou to bylo jiné; v agentuře jsem pochopila, že to dokážu dotáhnout daleko, hodně daleko a nic mě nesvede z cesty. Chtěla jsem být nejlepší, dokázat, že můžu žít jenom svou prací; práce byla moje životní potřeba, koření mé existence. Mířila jsem nahoru. Nic pro mě nebylo nemožné, nic nebylo moc tvrdé. Zvládala jsem všechno, únavu, stres, různé klienty, všechno, čím jsem byla pověřená, a všechno sama, bez cizí pomoci. Byla jsem paní a strůjkyní vlastního života. Přesto jsem si zazlívala, že jsem zapoměla na Mariovy narozeniny. Jak se mi to mohlo stát? Měla bych si dát upozornění do telefonu.

Když jsem se vrátila domů, udělala jsem si záznam pro příští rok a všechny další roky, nezapomněla jsem ani na Léu. Osprchovala jsem se, připravila si večeri k počítači, talíř syrové zeleniny a sójový jogurt, a usedla se na pohovku. Jídlo je taková ztráta času! Kdyby tak věda vymyslela raději nějaké pilulky místo jídla! Než jsem se dala do práce, poslala jsem mail rodičům a objednala Nintendo DS poslední generace s pěti videohrami, které byly na vrcholu žebříčku nejprodávanejších. Marius to hned zítra najde doma po návratu ze školy díky dodatku „expres doručení“. Už jsem překousla, že jsem zapomněla. Mohla jsem zase navázat na svůj životaběh, nejdřív napíšu Bertrandovi a ujistím ho, že se mnou může zítra celý den počítat. Kolem půlnoci jsem šla spát, předtím jsem ovšem spolkla svůj povinný prášek na spaní, s pocitem splněného úkolu. Měla jsem ráda klidné nedělní večery, kdy jsem se připravovala na celotýdenní práci. Nesnášela jsem, aby mě v té době někdo vyrušoval, pokud nešlo o práci, ráda jsem si chystala věci, ověřovala si, že mám všechno v pořádku, na svém místě, připravovala se na nenadálé události. Přesto můj organismus bojoval trochu déle než obvykle, než upadl do spánku; pocit viny vůči rodině a tlak při pomýšlení na zítřejší den mi zaplavil mozek a zpomaloval účinek léku. Bertrand mě nikdy nepožádal, abych ho doprovázela při uzavírání smluv takového typu. A co jsem si pamatovala, nikdo v agentuře se k takové práci nikdy nedostal. Proč já? A hlavně proč teď?

Schůzka se jako vždycky konala v luxusním hotelu. Kráčela jsem vedle svého šéfa, vlastně kousek za ním,

s bradou pyšně vztyčenou, pohled jsem upírala dopředu. Nic nemohlo žádným způsobem otrást mou jistotou. Čekali na nás a já jsem byla připravená na to, co bude následovat. Stimuly, adrenalin a stres byly pro moji rovnováhu podstatné. Ráda jsem pracovala s Bertrandem, bylo to nebezpečné, nutilo mě to, abych se překonávala, jenom na mé profesionalitě teď záleželo. Když jsem si vzpomněla, co jsem si o něm myslela, když jsme se poprvé setkali, styděla jsem se. Považovala jsem ho za nemožného outsidera, který prožívá krizi čtyřicátníka, zatímco Bertrand byl nadaný a měl vynikající smysl pro obchod. Byl živý, intuitivní, uměl pracovat v naléhavých situacích. Dovedl okouzlit a přesvědčit. Byl to instinktivně jednajícím muž obdařený fantastickou schopností přizpůsobit se. Od té doby, co jsem s ním pracovala, jsem byla den ode dne volnější. Nikdy jsem to nepřehnal, ale chtěla jsem, abych pro něj byla nepostradatelná; zapůsobit na něj svými schopnostmi, to mě zajímalo víc než cokoli jiného. Líbilo se mi, jak se na mě díval, když se mi někdy něco hodně povedlo. Naše profesionální spiklenectví bylo skvělé. Stačilo mrknout a rozuměli jsme si. Diskrétní výměna informací byla jedna věc, kterou nám ostatní záviděli. Když jsem měla křeče v břiše, ztratila chuť k jídlu a trémou z celého dne měla smysly napjaté, cítila jsem se živá, povzbuzovalo mě to. Co mě na začátku mé kariéry ochromovalo, mě dnes stimulovalo. Tlak byl naprosto nezbytný pro můj život, cítila jsem, že mi krev pulzuje v žilách. Dělal jsem všechno, abych neztratila ani drobeček moci a vítězství nad svým tělem.

Téhož večera nám dodali do zasedačky tradiční suši. Každý napsal svůj referát o celém dni. Bylo ko-

lem jedné po půlnoci, když jsme byli se vším hotovi. Nevníkala jsem, jak čas utíká. Byla jsem připravená pustit se do práce, kterou jsem kvůli tomu odložila. Znamenalo to, že budu pracovat bez Bertrandova zásahu.

„Je pozdě. Dobrá práce, Yaël. Odvezu tě domů taxíkem,“ nabídl mi a vstal.

„Děkuju,“ odpověděla jsem a sotva zvedla nos od telefonu.

Už překročil práh v místnosti. Šla jsem za ním. *Proč chce, abychom jeli jedním taxíkem?* Ještě se to nikdy nestalo.

„Počkej na mě.“

Zastavil se ve své kanceláři a za pár minut odtamtud vyšel s náručí desek se spisy. Tenhle muž nikdy nepřestal pracovat. Jeho žízeň po úspěchu, po neustálém dobývání nových území byla neukojitelná. Dostanu se někdy na jeho úroveň? Připadalo mi to zkrátka nemožné.

Cesta ubíhala v tichosti, každý jsme se dívali do svého mobilu. Bertrandův zazvonil. Velmi rychle jsem pochopila, že mu volá spokojený klient. Vůz zastavil před mým domem, ale Bertrand mi naznačil, abych nevystupovala. Zavěsil a opřel se šíjí o opěrku.

„Víš, právě pro takové dny, jak je tenhle, miluju svou práci. Neznám nic lepšího, nebo skoro nic, než když ti v kteroukoli denní hodinu někdo zavolá a pochvívá tě za tvou práci.“

Usmála jsem se a šlo mi to od srdce. V hloubi duše jsem jákala, protože jsem věděla, že k tomuhle úspěchu přispívám.

„Souhlasím,“ odpověděla jsem, byla jsem o tom naprosto přesvědčená. „Teď jeďte domů. Zítra na shledanou.“

„Počkej,“ zarazil mě a vztyčil se, upřel na mě velitelský pohled.

Zaraženě jsem zase zavřela dveře od taxíku, jimiž jsem se chystala vystoupit. *Co mi chce?* Třeba má něco v hlavě, možná něco důležitého a chce mi to oznámit. Automaticky jsem si v mysli projela celý den, jestli jsem náhodou neudělala nějakou botu.

„Yaël, ty jsi stejného ražení jako já, jsi ctižádostivá, zapálená, kvůli úspěchu schopná všeho. Nepletu se, vid’?“

„Ne, to jistě ne.“

„Tvoje práce je tvůj život. Stejně jako pro mě.“

Přisvědčila jsem. A v duchu jsem si kladla otázku, kam míří. Smysl téhle debaty mi unikal, nelíbilo se mi to.

„Uvažuji o tom, že si vezmu společníka... Zvažoval jsem to, pozoroval všechny v agentuře, prošel si vaše papíry, nemůže to být nikdo jiný než ty.“

Můj Bože! To se mi snad zdá!

„Jsi nejlepší, moje skutečná pravá ruka,“ navázal. „Za těch deset let, co jsi začala dělat, tě nikdo neodvrátil od práce. Jsi bojovnice, nikdy nemáš dost a pořád chceš víc. Jsi nelítostná, vyhráváš za každou cenu. Nosím v hlavě myšlenku na rozšíření podniku, abych se... abych *nás* posunul v budoucnosti zase dál. Mám-li ti říct všechno, nevylučuju možnost, že otevřu agenturu v Londýně nebo v New Yorku. Proto potřebuju společníka. Toho nejlepšího. Nejlepší jsi ty. Chtěl jsem, abys to věděla.“

Polkla jsem, najednou jsem nevěděla, co mám na to odpovědět. Nedala jsem na sobě nic znát, ale uvnitř jsem tančila radostí a hrdostí. Měla jsem pravdu, když jsem nikdy nepolevila a vždycky chtěla být dokonalá. Byla jsem nejlepší a on to konečně zjistil. A teď jsem zvítězila.

„Vrátím se k tomu tématu, až přijde čas. Zatím to měj na paměti.“

„Dobře.“

„Dobrou noc.“

Poslední pokynutí hlavou a vystoupila jsem z vozu, snažila jsem se ze všech sil zachovat si důstojnost. Taxi odrazilo od chodníku, jakmile jsem vstoupila do domovních dveří. Nevím, jak se mi podařilo dostat se do svého bytu a sednout si na pohovku. Kolena se mi třásla, kabelku jsem jen tak nepořádně odhodila na podlahu. Šéf mi právě splnil sen, to, po čem jsem tak dlouho prahla a nikdy se neodvažovala tomu věřit. Konečně! Je to skutečnost! Když si vzpomenu na své začátky v agentuře před deseti lety, je skoro nepředstavitelné, že jsem to dotáhla až sem. Všechno začalo tak špatně...

Po tom večeru, kdy jsme se tak šíleně rozšoupli, protože mi nabídli práci, byl Marc po zbytek víkendu k nenalezení. Jako obvykle jsme se mu všichni snažili volat k dědečkovi, ale nikdy to nikdo nezvedl. Připadalo mi to podivné, ale ostatní mě přesvědčovali, že nemám mít strach, že to není poprvé, kdy o sobě nedává vědět. S myšlenkami jinde jsem začala pracovat. Šéf rozhodl, že si mě sám vycvičí jako tlumočnici. Na začátku jsem jen musela sedět v koutě, zatímco on

jednal s klientem, a měla jsem výslovný zákaz otevřít ústa. Když jsem zrovna netrčela jako porcelánový pes v rohu místnosti, brala jsem telefony nebo zařazovala složky do kartotéky. Nesmírně stimulující a zábavná práce! Abych neměla dojem, že vůbec nic nedělám, rozhodla jsem se, že si projdu informace o klientech a zjistím, čím se agentura vlastně zabývá; aniž jsem si to uvědomila, zapamatovala jsem si kartotéku klientů. V úterý večer po dvou dnech práce v agentuře jsem toho měla tak akorát dost a rozhodla jsem se dělat jen naprosté minimum, aby na mě Bertrand nespustil hromy a blesky, být pokud možno nenápadná, využít té ulevárny tady a vydělat si trochu peněz. Jediné, k čemu jsem se upínala, byl koncert Bena Harpera v Bercy, věděla jsem, že Marc by ho nezmeškal za nic na světě. V 17 hodin 30 minut jsem si pod stolem zula své příšerné lodičky, strčila nohy samý puchýř do starých dobrých tenisek a nenápadně vyrazila z kanceláře. Kolem sedmé už jsem začínala být nervózní, protože Marc tu pořád nebyl, i když jsme si domluvili, že půjdeme co nejbliž k pódiu do kotle, což už jsme prošvihli. V osm začal koncert a já jsem zůstala venku sama. Chodila jsem sem tam, pak jsem si sedla na schody, nasadila si sluchátka a poslouchala na své MP3 Bena Harpera, jak zpívá *Alone*, po celou hodinu a půl, co trval koncert. Když začali diváci vycházet ze sálu, hledala jsem ho mezi nimi, přesvědčila jsem samu sebe, že se mu nějak podařilo dostat se dovnitř bez lístku a uvnitř se mě marně snažil najít. Samozřejmě jsem ho neviděla. V té chvíli se mě zmocnila panika a úzkost a žila jsem pouze těmihle pocity. Ostatní taky. Náš strach byl ostatně na místě! Nic z toho

všeho nebylo normální. Něco se mu muselo stát. Zorganizovali jsme hlídky na jeho oblíbených místech. Když byl jeden z nás na fakultě, další byl v *El País*, třetí se toulal kolem domu jeho dědečka a čtvrtý se snažil spojit s jeho známými, s kterými jsme ho vídali. Když mě vystřídali na hlídce, jenom jsem zaskočila do agentury. Po týdnu jsme o něm pořád nic nevěděli a ani nezastihli jeho dědečka, a tak Adrien a Cédric zašli na komisařství, kde jim vysvětlili, že zmizení osoby můžou ohlásit jen členové rodiny. Náhodou ale padli na sympatické poldy, kteří se po tom podívali a ujistili je, že po Markovi nebylo vyhlášeno žádné pátrání. Nespala jsem, nejedla jsem, nemyslela na nic jiného než na něj. S bandou už jsme se nesmáli, nekecali o blbostech, povídali jsme si jenom o něm, nechápali jsme, co se mohlo stát. Tři následující týdny jsem každé odpoledne více či méně nenápadně utíkala z kanceláře, nakonec už mi to bylo jedno, zvysoka jsem kašlala na nepříjemné a výhružné poznámky Bertrandovy asistentky. Chodila jsem k fakultě, kde jsem rozdávala Markovu fotku a své telefonní číslo. Zůstávala jsem tam pozdě do večera, po tvářích mi tekly slzy. Jednou večer jsem vzlykala s hlavou na kolenu na schodech před hlavním vchodem. Pršelo. Alice, Cédric, Adrien a Jeanne za mnou přišli. Cítila jsem, jak mě někdo hladí po vlasech, ale nereagovala jsem.

„Yaël,“ řekla mi sestra potichu, „pojď domů, tady se nachladíš.“

Už mi bylo blbě, mrzla jsem, ale bylo mi to fuk.

„Ne... zůstanu tady... musí přijít... přece se musí vrátit...“

„Tohle k ničemu není, je pozdě... udělali jsme všechno, co jsme mohli...“

„Ne!“ zařvala jsem a vyskočila. „Nemůžeme ho přece jen tak opustit!“

Prudce jsem je odstrkovala a křičela.

„Chci Marka, chci ho vidět!“

Alice a Jeanne si brečely v objetí. Cédric a Adrien mě vzali kolem ramen, prala jsem se s nimi několik minut, tloukla jsem je pěstmi do prsou a pořád jsem ječela, nakonec jsem to vzdala, bulila jsem a věšela se jim na bundy. Toho večera jsme všichni zašli k Alici a Cédrikovi. Jeanne požádala domovnici, aby jí holčičku hlídala celou noc. Kluci se ožrali jako ještě nikdy, poprvé v životě jsem je viděla brečet, než jsem v pláči usnula s hlavou na sestřiných kolenou. Dva dny nato si mě Bertrand zavolal k sobě do kanceláře, hned jak jsem ráno dorazila do práce. Den předtím jsem se naposledy pokusila najít Marka a zmeškala jsem schůzku, svoji první samostatnou činnost. Zhroutila jsem se na židli proti němu, mastné vlasy jsem měla halabala sepnuté, džíny špinavé, svetr vypůjčený od Cédrika a na nohou tenisky.

„Nemáte mi co říct, Yaël?“ zeptal se mě ledovým tónem.

„Ne,“ odpověděla jsem a kousala si nehty.

„Kvůli vám jsem přišel o klienta, ale vám je to úplně jedno.“

Oči jsem měla plné slz a vyhýbala jsem se jeho pohledu. Byl chladný, pozoroval mě zabořený v křesle, netečný k mému zoufalému smutku. Kretén!

„Jste inteligentní dívka. Klidně si škodte dál, podřezávejte si větev, na níž sedíte, stejně o vás své mínění

nezměním. Jste nadaná, o tom jsem přesvědčený, a proto vás ještě nevyhodím. Od toho vašeho slavného výstupu vím, že můžete firmě něco přinést. Pod podmínkou, že budete mít aspoň minimální úctu ke své práci a k sobě. Jedna rada: neničte si budoucnost kvůli nějaké prkotině.“

Snažila jsem se cosi vyblekotat, ale nedal mi příležitost, abych mohla něco vysvětlit.

„Nechci nic vědět, nezajímá mě to. Teď se vraťte domů, umyjte se a uvidíme se zítra.“

Kupodivu mě nenaštval a druhý den jsem poprvé přišla do agentury včas.

~ ~ ~

Nechtěla jsem se dál nořit do bolestných vzpomínek, vstala jsem z pohovky a šla si do kuchyně nalít sklenici ledové minerálky, než půjdu do ložnice. Za deset let se můj šatník změnil: mé staré značkové tenisky se sice stále válely vzadu ve skříni – netušila jsem proč, ale nedokázala jsem je vyhodit –, mé první pokusné nic moc lodičky přenechaly místo desítkám párů louboutinek; měla jsem ministerský plat, a to nepočítám odměny. Musela jsem přiznat, že jsem našla zálibení v adrenalinu úspěchu, v práci, v tom, že mám kolem sebe mocné lidi. Strašně jsem svoji práci milovala. Už léta mi Bertrand neříkal stážístko, a teď chtěl ze mne dokonce udělat svého společníka, svoji pravou ruku!

Půl hodiny nato jsem vklouzla pod deku, nevzala jsem si obligátní prášek na spaní, protože už bylo hodně pozdě a nechtěla jsem být ráno otupená. Navíc mě až příliš vzrušoval Bertrandův návrh a chtěla jsem o něm ještě uvažovat. Jedna jeho věta mi neustále